

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

præsentere en alsidig kunstnerisk sagkundskab og vil tillige i de enkelte sager kunne forsyne sig med sagkyndig bistand enten i form af konsulenthjælp eller særlige i en sags anledning nedsatte ad hoc-udvalg.

Af denne bevilling tænker jeg særlig på at kunne imødekomme ønsker fra bygningskunstnere. Fra Danske Arkitekters Landsforbund har jeg modtaget et andragende om, at bygningskunsten optages som et egentlig støtteberettiget område under fondet. Jeg ser med stor sympati på dette andragende. Der tiltrænges en stipendieordning, der kan muliggøre videre studier for den unge arkitekt. Og når man i vore byer ser adskillige af bybillederne i bykerne, kan man ofte sørge over, at rent bygningskunstneriske krav er blevet forsømt. En mulighed for gennem konkurrencer at kalde på tidens bedste bygningskunstnere til løsning af sådanne opgaver synes nærliggende. Men endnu står vi uden erfaringsmateriale til fastsættelse af det ønskelige omfang af den ansøgte støtteordning.

Inden for den skabende teaterkunst vil den dramatiske forfatter være omfattet af det litterære fondsområde, ligesom scenografen af området for den bildende kunst. Men koreografer må kunne støttes inden for den nye bevilling, ligesom der inden for massemedierne radio og fjernsyn kan tænkes skabende kunstnere, der — uden at de falder inden for de etablerede fondsområder — kan trænge til hjælp.

Gennem administrationen af denne nye bevilling skulle der dels på de lige nævnte områder kunne skabes værdifulde støttemuligheder, dels skulle der herved kunne tilvejebringes et yderst værdifuldt erfaringsmateriale til den foreslåede nye lovrevision i folketingsåret 1972-73.

Tilbage står to vigtige spørgsmål: spørgsmålet om støtte til de såkaldt udøvende kunstnere og hele spørgsmålet om formidlingen af kunsten ud til befolkningen.

Den meget hårde debat om Statens Kunstfond i årene 1964 og 1965 afslørede den kløft, der eksisterer mellem den skabende kunstner og den befolkning, der skulle modtage denne kunst. Det er derfor rimeligt ved lovens revision at se på hele kunstformidlingsprocessen.

I første omgang er det nærliggende at se på den kunst, der kræver en direkte kunstnerisk formidling for at kunne tilegnes af den almindelige borger. Komponistens, dramatikeren og koreografens værk må formidles gennem de såkaldt „udøvende kunstnere“, musikeren, skuespilleren, sangeren og danseren. I denne sondring ligger ingen kunstnerisk rangforordning. Og netop de udøvende kunstnere har den mest direkte og umiddelbare kontakt med befolkningen, hvad enten deres kunstneriske arbejde ligger på musiktribunen, scenen eller bag film- eller fjernsynskameraet eller radioens mikrofon. I hele befolkningens kunstneriske oplevelsesmønster spiller den udøvende kunstner en ganske afgørende rolle. Det er derfor både i kunstnernes og i befolkningens interesse, at kvalitetskravet til den udøvende kunst stadig intensiveres, og at dette krav søges imødekommet. Gennem de senere år er uddannelserne inden for den udøvende kunst på musikkonservatorierne og på teatrets og filmens skoler søgt forbedret. Og det må være disse uddannelsesinstitutioners opgave gennem videreuddannelsesbevillinger at bringe de særlig talentfulde unge så langt frem som muligt. En støtte til særstudier for de udøvende kunstnere skulle derfor først sætte ind på et senere tidspunkt, end det hyppigt er tilfældet for de skabende kunstnere. Der tiltrænges imidlertid et større erfaringsmateriale for at finde frem til en hensigtsmæssig løsning af dette problem, som næppe direkte lader sig løse inden for kunstfondets mønster, men snarere inden for en ordning hvilende på særlige finanslovbevillinger. I finansåret 1968-69 er der gennem tipsmidlerne bevilget et beløb på 80.000 kr. til stipendier til de udøvende kunstnere, og det er tanken at søge denne støtte fortsat og om muligt udvidet i det nærmeste par år for at finde frem til det hidtil — som omtalt — savnede erfaringsmateriale.

De udøvende kunstnere kan dog ikke dække felterne inden for hele den kunstneriske formidlingsproces. Til dette arbejde står imidlertid en lang række institutioner, organisationer og foreninger parat til at gøre et arbejde, et arbejde, der hæmmes i ganske væsentlig grad ved manglende økonomiske midler.